

ВАСИЛ ЦОНЕВ ВЕСЕЛЯЦИ

chitanka.info

„Няма нищо по-опасно от доверчивия
глупак“

(Из едно изказване)

Ако става въпрос за шеги, мене търсете.

Ама какви шеги правя?

Всякакви.

Колективни и индивидуални.

Започнах с една катедра. Откриваше се събрание, а нямахме катедра. Тогава взех такси, отидох в един културен дом и наредих на портиера да донесе до таксито катедрата. Сетне му казах „довиждане“ и си отидох.

След една година отидох в залата, където беше проведено събранието, и едва не паднах — задигнатата катедра си стоеше там.

Тогава ми хрумна интересна мисъл.

Значи може?

Грабнахме се четирима души и под моя команда пренесохме пианото от друг културен дом.

— Ще свирим — потупах по рамото портиера — по нареждане на другаря Петров. — И отнесохме пианото в шести пехотен полк, където навярно стои досега.

Трети път накарах цял салон от две хиляди души да пее „Цвете мило, цвете красно“.

Хорицата си ядяха съвсем спокойно — някакъв банкет в някакъв си градец. Излязох на сцената, казах:

— Тихо.

Всички млъкнаха.

Сетне с ръка дадох знак „Да се стане“.

Всички станаха.

— „Цвете мило, цвете красно“ — прошепнах аз, — любимата песен на другаря Петров. Пейте.

И двете хиляди души запяха. Оставих ги да пеят и си отидох. Навярно пеят и досега.

И се отприщи.

Щом ме хване скуката, вземам телефона и се обаждам:

— Петров е тук. Да. Директорът? Вижте какво, лабораториите от втория етаж се качват на четвъртия! Разбрано! Четвъртия, казах. Да. А тия от третия отиват на втория! Тия от четвъртия? Където си искат. Само не на третия. Разбрано. Утре ще дойда.

И траквам слушалката.

Заседание. Решават градски център. На пет етажа, на шест или на осем.

Влизам и оглеждам положението.

— Хм — казвам, — взехте някакво решение?

Всички ме поглеждат.

— Другарят Петров ме изпрати.

Вдигам ръка:

— Няма смисъл повече спорове. Решено е. Та. Запишете. Център. Триетажен. Ясно?

Ококорване.

— Тази сграда — посочвам една напосоки, — двадесететажна. Довиждане.

Можете да отидете сега в града. Центърът е триетажен. Някъде в покрайнините се издига двадесететажен небостъргач.

— Смело решение — казват гражданите. — Това-онова, ама другаря Петров — аферим!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.